

A szőke ciklon

(a Viharsarok Táncszínház produkciója)

Mindig is fontosnak tartottam, hogy minél több klasszikus regényt olvassak el, azonban a híres Rejtő Jenő-történetekig még nem jutottam el. Általános iskolában futottam össze *Az előretolt helyőrséggel* – csak néhány lap volt, némi hangulatkeltés, azonban megtetszett a szerző humoros stílusa. *A tizennégy karátos autó* azóta is a polcomon hevert, várva arra, hogy kedvet kapjak hozzá: a Viharsarok Táncszínház Szőke ciklonja megtette a kívánt hatást.

A programfüzetben az „eltáncolt regény” meghatározás szerepelt: be kell valljam, ettől először egy kicsit megijedtem. Táncszínházat, pusztá mozgásból álló darabokat azóta nehezen emészték meg, mióta tízévesen végigültem - végigszenvedtem – egy Diótörő-balettet. Újabban próbálom kinőni ezt a szokásomat, (az évadot indító Carment például kifejezetten élveztem) azonban A szőke ciklon úgy tette színessé, hangulatossá és izgalmassá az előadást, ahogy arra nem is számítottam.

Minden mozgásnak, mozzanatnak volt szerepe a történetben. Jellemet adott a karaktereknek, bemutatta a helyszíneket, ahol hőseink jártak a kalandjaik során. Érthetővé tették a sztorit olyanoknak is, akik nem gyakorlottak sem Rejtőben, sem a táncdrámákban (értsék: számomra), és mégis filmszerű volt az egész, az autós-motoros-gurulós székes üldözés, az egzotikus tájak, a tarka jelmezek...

Olyannak éreztem, mint egy némafilmet, egy Charlie Chaplin-élőmozit, ahol elsősorban nem a hallottak, hanem a látottak alapján ismertük meg a cselekményt. Mégis, volt egy narrátor, aki összerántotta a szálakat: a szerző, Rejtő Jenő (Csomós Lajos színművész) hangját, gondolatait kísérelhetük végig. Halhattuk az ihletszerzés, az írás folyamatát, a szerkesztő által visszadobott vázlatokat, és az elkalandozásokat, hol a kávé kapcsán, hol egy kifejejtett mellékszereplő miatt. Tudtam követni, mikor mi történik, milyen sorsfordító események részeivé válnak a hősök. A keret számomra értelmet adott a mozgásnak, a táncnak, pont ez a szoros kapcsolat tette élvezhetővé a darabot: nemcsak mutatni, mesélni is akart.

Külön tetszett a könyv előszavának megjelenítése (ezt nem sokkal az előadás előtt olvastam el, és humorossága miatt megmaradt a tartalma), afféle seregszemle – enumeráció –, amiben felsorakoztak a karakterek, megismertük a fontosabb szereplők életét, céljait. Az átvezetésnek és a rendezői bravúrnak hála, a Rejtőt körülvevő, kávéházban ücsörgő, sürgölődő, italukat kortyolgotó emberek váltak embertípusokká: a különc lord, a hősszerelmes csélcsep, az ügyetlen, csetlő-botló svájci lányka, a rémisztő, sötét alakok és a bájos, fiatal hölgy – a szőke ciklon, történetünk főhőse.

Nem ültem valami közel a színpadhoz, de a jelmezek még így is látványosak voltak. A színészek – már karakterben – az előadás kezdete előtt néhány perccel tiszteletüket tették a közönség soraiban, járkáltak, álldogáltak, vagy éppen eltévedtek, és térképpel keresték a visszavezető utat. Szeretem az ilyen megoldásokat, főként akkor, ha váratlan, és meglepetésként ér. Hasonló élmény volt, mint néhány évvel ezelőtt A szarvaskirály, amiben még a nézők beengedése előtt a színészek díszlettel-jelmezzel, kiáltozva rontottak ki a Várszínház bejáratán.

A díszlet gyorsan váltakozott és kellemes hangulatot teremtett. Kreatív megoldásokat láttam, a mozgó, guruló ajtók mögé rejtőző színészekkel, a svájci, táncolós jelenettel és a már

korábban említett autós-motoros üldözéssel (hiába dobta vissza Rejtő szerkesztője a darabban a vázlatot, esküszöm, az volt az egyik kedvenc részem!).

Kritika, élménybeszámoló vagy egyéb írás zárásakor mindig azon aggódok, milyen nagy, emlékezetes mondattal is fejezzem be a szöveget, hogy arra emlékezzenek az olvasók.

Azt hiszem, terjengős monológok helyett csak ennyit hagyok itt:

Köszönöm Rejtő Jenőnek, hogy még régen, valamikor a múlt évszázadban megírta ezt a történetet.

Köszönöm az élményt a Viharsarok Táncszínház társulatának. Visszaadták a táncos színdarabokba vetett hitemet.

És hogy más kérdés se maradjon tisztázatlanul: természetesen, ezek után garantáltan el fogom olvasni A szőke ciklont könyvben is.